

nedes et saa ringe Spillerum mellem Maximums- og Minimumslønnen. Jeg tillod mig at gjøre opmærksom paa, at man i Landstthinget satte endel Pris paa, at det blev muligt at ordne Forholdet saaledes, at der kunde tillægges Jordemødrene i de forskjellige Distrikter en noget forskjellig Lønning paa Grund af de forskjellige Distrikters større eller mindre Udstrækning og den bedre eller ringere Afgang, der i de forskjellige Distrikter maatte være for Jordemødrene til at fortjene ved privat Praxis. Naar man paa et andet Sted havde lagt en vis Bægt paa at gjøre det muligt saaledes at skjæle mellem de forskjellige Lønninger for Jordemødrene i de forskjellige Distrikter, saa maatte jeg kunne forudsæ, at man mulig vilde finde, at der kun var ladet et saare lidet Spillerum tilbage, naar der kun var ladet en Forskjel af 20 Kr. mellem Maximums- og Minimumslønningen, og saa meget mere maatte jeg finde mig opfordret til min Hensigt, som det maaste vil vides, at det oprindelige Lovforslag gif ud paa, at Maximumslønningen skulde være 80 Kr., og dette var bleven nedsat til 70 Kr. Naar nu Lovforslaget vender tilbage til Landstthinget paa den Maade, at man ikke engang har nøjedes med at sætte de 70 Kr. op til de oprindelige 80 Kr., men har sat dem op til 100 Kr., saa kunde man maaste der finde, at der var fket en saa stor Afvigelse fra, hvad man selv ansaa for rigtig, at det muligen kunde berede Loven Vanskeligheder, og det forekommer mig dog, at den hele Forskjel er saa ringe, at en saadan Uoverensstemmelse ikke burde føre til, at Loven ikke blev ført til Ende. Det ærede Udvalg har meddelt mig, hvilken Stilling det ansaa det for rigtig at indtage lige overfor dette Spørgsmaal, og naar jeg ikke til denne Behandling har stillet noget Ændringsforslag i den af mig antydede Retning, er det begrundet i denne Udtalelse fra Udvalgets Side, der lod mig anse det for ugjortigt at faae en Forandring paa dette Punkt sat igennem. — Hvad det Ændringsforslag angaar, som 15 ærede Medlemmer have stillet, kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at det ærede Medlem, der førte Ordet paa Forslagsstillernes Begne, har tillagt hele det Spørgsmaal, hvorom der dreier sig, en Betydning, som det saare langt fra fortjener, og at der i det Hele var en ikke ringe Portion Misforstaaelse tilstede i det ærede Medlems Betragtninger. Naar saaledes det ærede Medlem yttrede, at det var ikke heldigt her at komme ind paa nye Bestemmelser angaaende Jordemødrenes Forhold, saa viser der sig her efter min Formening den første Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, thi her er ikke Tale om at give nye Bestemmelser for Jordemødrenes Forhold. Meningen er at lade det i saa Henseende blive ved, hvad der indholdes i de gjældende Love og Anordninger, som for saa vidt indeholde det fuldstændig Tilstrækkelige. Det er ikke noget Nyt, naar der her er

Spørgsmaal om, at der skal meddeles Jordemødrene en Instrux; thi det er Noget, som ikke blot er forekrevet i gjældende Bestemmelser, men som ogsaa finder Sted den Dag i Dag, og Noget, der vil finde Sted, hvad enten de ærede Medlemmers Forslag bliver vedtaget eller ikke, og denne Instrux vil fremdeles blive af samme Indhold, hvad enten de Herrers Forslag bliver vedtaget eller ikke vedtaget. Sagen er ganske simpelt den, at der skal meddeles Jordemødrene en Instrux, ligesom der alt er meddelt dem en saadan; dette skal ske ifølge Reglement af 21de November 1810 § 38. Naar der gjøres Forandring i Jordemødrenes Lønningsovesen, saa fører det med Nødvendighed til, at den Instrux, som gjælder for Diebliffet for dem, maa underkastes en Revision; thi der findes i denne Instrux blandt Andet optaget Bestemmelser om, hvad de maa forlange i Betaling, og hvilke Lærter der ikke maa overskrides. Naar der nu gjøres Forandring i saa Henseende, vil jo Enhver kunne sige sig selv, at saa er det ogsaa nødvendigt at foretage Forandringer paa de vedkommende Punkter i Instruxen. Dertil kommer, at det navnlig er gjort gjældende i Landstthinget, at man maatte ønske, at der i Jordemødrenes Instrux blev optaget nogle flere Punkter, end der findes i den nu gjældende, nemlig med Hensyn til Forholdet lige overfor spæde Børn og den Pleie, disse skulle være Gjenstand for. Jeg tror, at man i det andet Thing har set i denne Henseende, og det er ogsaa Noget, som vil blive taget under Overveelse, naar der bliver Spørgsmaal om at udgive disse nye Instruxer. Der er fremdeles ifølge Love, Rigsdagen har vedtaget, en Nødvendighed for at sætte nogle Bestemmelser ind i Instruxen udenfor, hvad der nu findes, nemlig med Hensyn til Bighyn over nyfødte Børn, i hvilken Henseende der er fket en Forandring ved den vedtagne Lov om Forandringer i Bighynsloven. Der skal altsaa udfærdiges en ny Instrux for Jordemødrene, og den vil blive udfærdiget, hvad enten de Herrers Forslag maatte blive vedtaget eller ikke. Den eneste Forandring, der sker med Hensyn til Instruxen, er altsaa denne, at medens efter Ordene i Anordning af 1810 Instruxen skal stadfæstes af Hans Majestæt Kongen, er det her foreslaet, at den kun skal stadfæstes af Justitsministeren. Jeg tillod mig at henstille ved Sagens 2den Behandling, om man fandt, at denne Sag virkelig egner sig til at forelægges Hans Majestæt Kongen til allerhøieste Stadfættelse; jeg kan i alt Fald sige, at man i de hennrindne 65 Aar i Praxis har været af den Anskuelse, at det ikke var en Sag, der egnede sig til at forelægges for Kongen, idet disse Instruxer aldrig ere blevene forelagte Kongen, men i sin Tid af Rancelliet og senere af Justitsministeriet ere blevene udfærdigede uden allerhøieste Sanction. Det er den eneste Forandring, som ved § 4 foresaavidt gjøres i det nu Gjældende, og fra den Side tror jeg altsaa